

Online lezen of delen

{Zeg me dat het niet zo is}

Frank Boeijen

Zeg me dat het niet zo is
 Zeg me dat het niet zo is
 Zeg me dat het niet waar is
 Zeg me dat het niet zo is
 Zeg me dat het niet zo is
 Zeg me dat het niet waar is

Ga je mee vanavond
 Naar ons lievelingsrestaurant
 Een tafel voor twee
 Ik heb gebeld
 Ze weten ervan
 En we drinken
 Totdat de zon op komt
 En we vergeten
 De oneerlijkheid van het lot

Zeg me dat het niet zo is
 Zeg me dat het niet zo is
 Zeg me dat het niet waar is
 Zeg me dat het niet zo is
 Zeg me dat het niet zo is
 Zeg me dat het niet waar is

Kom we gaan
 Trek je jas aan
 Anders wordt het te laat
 Kom eens hier, ik houd je vast,
 ik laat je nooit meer gaan
 En ik vertel je een grap
 die je laat huilen van de lach
 En we vergeten de blikken
 van de mensen in de stad
 We doen net alsof het niet zo is
 Alsof het niet zo is
 Alsof het niet waar is
 We doen net alsof
 ie gewoon verder leeft
 Alsof ie gewoon verder leeft
 Zelfs als het niet zo is

NEE!

door Johan Menheere

Ik kan me inbeelden dat dit lied ongeveer verwoordt hoe de discipelen zich voelden toen het tot hen was doorgedrongen dat Jezus echt gedood was. Daarboven op dat houten staketsel, dat vervloekte Romeinse kruis.

Ik kan niet weten of ze zich echt zo voelden, maar ik kan het me wel voorstellen. Om geen woorden in iemands mond te

Uit het dagboek van discipel Wim.

Vrijdagavond, 22.46u:

De smeerlappen hebben Hem... dood gemaakt! Dood. Terwijl ik dit schrijf trillen mijn handen, ik heb nog niet gehuild. Ik had gedacht dat ik zou huilen in dit soort situaties. Niet dus. Ik ben boos, Wendy zegt dat ik me kalm moet houden. Door haar ben ik trouwens nog thuis.

schat is het toch. Ik denk dat zij daarnet wel zat te huilen. Ik ben niet bij haar gaan zitten. Stomeling die ik ben. Doen alsof ik gewoon boos ben, is het beste waar ik op kon komen. Alleen... ik ben niet alleen boos. Ik ben bang, verdrietig, wanhopig, redelijk gestrest, teleurgesteld. Ik geloof niet veel meer van wat ik gister nog geloofde... Bang voor wat er nu gaat komen, onzeker. Er is een stilte in mijn

“Tussen Goede Vrijdag en Paasmorgen ligt de stilte waarin geloof worstelt met wat het hart niet kan bevatten.”

leggen zal ik een fictieve discipel woorden laten geven aan mijn gedachten. Die dus (om het even te herhalen) fictief, maar mogelijk zijn.

Eddy en Steven zitten op café. Die zullen zich, zoals Wendy terecht zegt, morgen weer uilen voelen met hun houten kop. Verder heeft ze niet veel gezegd trouwens, mijn Wendy, wat een

hoofd die zo luid is dat ik er niet overheen kan schreeuwen. Ik ga maar slapen denk ik, Wendy troosten... Wie hou ik voor de gek, me laten troosten door Wendy.

Jezus is dood? Ik kan er niet bij.

Zaterdagochtend 04.12u:

Wendy is al 4 keer opgestaan om 'naar de wc te gaan'. Ik heb dan ook 4 keer gedaan alsof ik sliep. Ben nu ook maar opgestaan. Ik hoorde Eddy en Steven net thuiskomen. Oh the Joy of community living!

Ze klonken vrolijker dan ze, geloof ik, zich voelden. Tja,

mensen zitten nu overal bij elkaar, de banken zitten overvol, alle kussens liggen op de grond en er zijn nu ook stoelen. De enige woorden die we zeggen en horen gaan over de Sabbat, verder zwijgt iedereen een beetje. Iedereen ziet eruit alsof hij evenveel geslapen heeft als wij. Sommigen huilen onbeschaamd, anderen kijken star voor zich uit.

Wie het duidelijk uitlegde was Lukas, dat lees je hieronder:

Lukas 24: 1-12

Op de eerste dag van de week, zodra het ochtend werd, gingen ze naar het graf met de geurige oliën die ze hadden klaargeemaakt. Ze zagen dat de steen van het graf was weggerold, en toen ze naar binnen gingen, troffen ze het lichaam van de

“Waar wij het einde zien, begint God opnieuw — de steen is weggerold.”

ieder zijn manier zeker. Ik blijf gewoon boos... en bang en verdrietig en wanhopig en gestrest en teleurgesteld... en ik blijf proberen te geloven. Maar ik zie zelf de onlogische opeenvolging van gebeurtenissen heus wel goed genoeg om nog te kunnen blijven geloven in wat Hij zo stellig allemaal zei. Hij zei natuurlijk ook wel eens wat over het lijden dat zou komen. Maar hoe strookt de rest met die nagels en dat graf?

Zaterdagmiddag 13.07u:

De jongens zijn intussen op. Dat kon ook niet anders. De kinderen rennen al heel de ochtend rond in de tuin. Met het lawaai dat daar uiteraard bij hoort. Stef en Tanja stonden al vroeg aan de deur, Anke en Stefanie kwamen vlak na hen binnen. Alsof er een wonderbaarlijke manier van communiceren mee gepaard ging, bleek iedereen al snel te weten dat ons huis 'The place to be' was. Meer dan dertig

Zaterdagavond 23.15u:

Ik hoop dat ik straks kan slapen, Wendy ligt al een uurtje op bed. Dat ze slaapt geloof ik niet. Zucht. (Klinkt dramatisch in een dagboek ja, maar ik wil voor later onthouden hoe ik me voel.)

Zondagochtend 05.33: Niks geslapen. Doodmoe. Dood... wat een woord. Ik ga naar het graf straks denk ik.

Zondagavond... Maandagochtend... Ik heb geen idee hoe laat het is! Doet er niet toe! Haha! We hebben een nieuwe uitspraak... We worden half maf, maar Hij is weg uit het graf! Ik hoop dat hij een beetje aanslaat. Eddy probeert zijn eigen leuze aan de man te brengen... 'Dood waar is je prikkel', ik bedoel, het rijmt niet eens. We shall see. Anyway, Hij leeft!! Eens kijken... Dit moet ik beter uitleggen.

...

Tot zover het dagboek van Wim.

Heer Jezus niet aan. Ze wisten zich geen raad met de situatie. Opeens stonden er twee mannen in oogverblindend stralende kleren bij hen. De vrouwen waren zo bang dat ze naar de grond keken, maar de engelen zeiden tegen hen: "Waarom zoeken jullie bij de doden naar de Levende? Hij is hier niet, Hij is verrezen. Weten jullie nog wat Hij jullie heeft verteld toen Hij nog in Galilea was? Hij zei dat de Mensenzoon aan zondige mensen zou worden overgeleverd, zou worden gekruisigd en op de derde dag weer tot leven zou komen." Toen herinnerden de vrouwen zich wat Jezus had gezegd. Ze keerden terug van het graf en rapporteerden dit alles aan de Elf en aan alle anderen. De vrouwen die het aan de apostelen vertelden waren Maria van Magdala, Johanna, Maria de moeder van Jakobus en de andere vrouwen bij hen. Hun woorden kwamen echter op de apostelen over als onzinnig gepraat. Ze geloofden

hen niet, maar Petrus rende naar het graf. Toen hij zich voorover boog en naar binnen keek, zag hij enkel de windsels. Hij ging naar huis en vroeg zich af wat er was gebeurd.

Later waren er twee die de opgestane Jezus onderweg tegenkwamen en na hun ontmoeting weer teruggingen naar de andere discipelen.

Lukas 24: 33-53

Ze stonden meteen op en keerden naar Jeruzalem terug. Daar troffen ze de Elf gezamenlijk aan, samen met hun gasten. De apostelen zeiden: "De Heer is werkelijk verzezen; Hij is aan Simon verschenen." Toen vertelden de twee reizigers wat zij onderweg hadden ervaren en hoe ze Jezus herkenden toen Hij het brood in stukken brak. Terwijl ze dit aan het vertellen waren, stond Jezus opeens zelf in hun midden. Hij zei tegen hen: "Ik wens jullie vrede toe." Ze schrokken en waren erg bang; ze dachten dat ze een geest zagen. Jezus zei tegen hen: "Waarom zijn jullie zo overstuurd en twijfelen jullie zo? Kijk naar mijn handen en voeten; jullie zien toch dat Ik het ben? Raak Me aan en kijk naar Mij; een geest heeft toch geen lichaam zoals jullie zien dat Ik heb?" Nadat Hij dat had gezegd, toonde Hij hun zijn handen en voeten. Toen ze het van vreugde en verbazing nog altijd niet konden geloven, vroeg Hij hun: "Hebben jullie hier iets te eten?" Ze gaven Hem een stuk geroosterde vis. Hij nam het aan en at het voor hun ogen op.

Toen zei Jezus tegen hen: "Dit zijn de dingen waarover Ik jullie had verteld toen Ik nog bij jullie was. Alles wat over Mij in de Wet van Mozes en in de Profeten en de Psalmen staat, moest in vervulling gaan." Toen schonk Hij hun het inzicht om de Schriften te begrijpen. Hij zei tegen hen: "Er staat dat de Messias zou lijden en op de derde dag uit de dood zou verrijzen, en dat in zijn naam de inkeer die tot vergeving van zonden leidt, aan alle volken verkondigd zou worden, te beginnen in Jeruzalem. Jullie zijn daar getuigen van. Ik zal het geschenk dat mijn Vader heeft beloofd, naar jullie toe sturen. Jullie moeten echter in de stad

blijven totdat jullie worden toegerust met kracht die van boven komt." Hij leidde hen de stad uit, naar Betanië. Daar hief Hij zijn handen omhoog en zegende hen. Terwijl Hij hen zegende, werd Hij in de hemel opgenomen, bij hen vandaan.

Ze aanbaden Jezus en keerden vol vreugde terug naar Jeruzalem. Daar waren ze voortdurend op het tempelterrein God aan het prijzen.

DE VLAMING TERUG BIJ GOD,
JEZUS EN DE KERK BRENGEN
VIA DE MEDIA

Het Televisieproductiehuis
waarin je kan Geloven

UPmedia.be